

Érdekvédelmi hungarikum

VISSZHANG - LXIV. évfolyam, 36. szám, 2020. szeptember 4.

Az augusztusi díjözönből jutott a közművelődés napszamosainak is, többen komoly állami kitüntetésben részesültek. Augusztus 19-én kapta meg öt népművelő a Bessenyei György-díjat. Utóbbi hír attól jelentős és a közművelődési szakma számára azért nagy esemény, mert tavaly adták ki újra azután, hogy pártunk és kormányunk 2016-ban a Wlassics Gyula-díj után ezt is megszüntette. A díjazottak nevét több országos és vidéki médium is közzétette más kitüntetettekével együtt. Micsoda kiváló alkalom (lett volna) arra, hogy a rezsím által többszörösen megalázott és a politika szolgálóleányává tett szakma *(ld. A „kereszténydemokrácia” közművelődése, ÉS, 2018/26., jún. 29.)* ünnepelhessen kicsit, hirdesse díjazottjai nevét – mint ahogy ez korábban bevett gyakorlat volt, s más ágazatokban most is tapasztalhattuk.

Ehhez képest – az eddigi gyakorlattól eltérően – a kitüntetéseket mély (el-)hallgatás követte. A szakma egykor mértékadó, mára kilúgozott központja, a Nemzeti Művelődési Intézet; országos civil szervezete, a Magyar Népművelők Egyesülete, továbbá érdekvédelmi szervezete, a Közgyűjteményi és Közművelődési Dolgozók Szakszervezete honlapján e sorok írásakor (egy hét elteltével) egy szót se szóltak róluk – és ezen a helyzeten egy kései közlés már legfeljebb sebtapasz.

Komoly kommunikációs innováció ez: Bástya elvtárs nyomán érdekvédelmi hungarikumnak vagyunk tanúi. Szó se róla, alkalmasint fontos viszonyítási pont lehet örökbecsű mondása – *„Ha én valamit szeretek magamban, az a szerénység”* –, de ez esetben talán mégse kellett volna rá hallgatni...

Ezek után ajánlom a díjazottak figyelmébe (is) az ősi intelmet: „Uram, szabadíts meg a barátaimtól, az ellenségeimmel magam is elbánok.”